

អក្សរាប្រតិទិន

លីណា: លើកដំបូងដែលមីងចាត់មកឱ្យពេទ្យពិនិត្យបញ្ហារស្មានរបស់គាត់នោះ គឺកន្លងទៅបានបីបួន ឆ្នាំហើយ តែគាត់ខានមកពេទ្យជាយូរយារមកហើយ។ នៅពេលមកជួបពេទ្យម្តងៗគាត់មានការ ពិបាកណាស់ ព្រោះនៅស្រុកខ្មែរ នៅស្រុកភូមិដែលគាត់រស់នៅ ស្ត្រីតែងតែឱ្យឆ្ងល់ថែសុខភាព របស់គេ ហើយបើគ្មានជម្ងឺអ្វីធ្ងន់ធ្ងរទេ គេមិនទៅពេទ្យពិនិត្យជម្ងឺទេ។ មីងចាត់មិនចេះនិយាយ ភាសាអង់គ្លេស ហើយក៏មិនចេះបើកឡានទៀត ដូច្នេះហើយគាត់មានការពិបាកជាខ្លាំងនៅពេល ដែលគាត់ត្រូវការទៅពេទ្យម្តងៗ។ ប៉ុន្តែដោយសារឈឺចាប់មិនបាត់ ទើបគាត់សម្រេចឱ្យក្មួយប្រុស របស់គាត់ជូនទៅពេទ្យ។

មីងចាត់: សុខសប្បាយឬទេក្មួយ? ក្មួយមកនេះមានការអ្វីដែរ?

សូភា: ខ្ញុំមកឱ្យពេទ្យពិនិត្យសុខភាព ព្រោះខ្ញុំមកពេទ្យនេះរៀងរាល់ឆ្នាំចាប់តាំងពីកូនខ្ញុំកើតម៉្លេះ ចុះមីងមក នេះមានការអ្វីដែរ?

មីងចាត់: មីងចេះតែឈឺពោះ

លីណា: ថ្ងៃនោះត្រូវថ្ងៃមីងយ៉ានមកពិនិត្យរោគដែរ ម្តាយរបស់មីងយ៉ានទើបតែស្លាប់ដោយកើតរោគ មហារីកស្បូន មីងយ៉ានបានត្រឡប់ម្តាយរបស់គាត់ឱ្យទៅពេទ្យនៅពេលដែលគាត់ទើបតែចាប់ផ្តើម ឈឺ ប៉ុន្តែម្តាយរបស់គាត់ចេះតែបង្អង់យូររហូតទាល់តែហួសពេលមើលមិនជា។

គ្រូពេទ្យ: សូស្តីលោកស្រីយ៉ាន ខ្ញុំមិនបានជួបអ្នកជាយូរមកហើយ តើលោកស្រីមានការអ្វីដែរ?

ចិត្តនា: សុខសប្បាយឬទេមីង? ខ្ញុំខានឃើញមីងយូរហើយ តើមីងអញ្ជើញមកនេះមានការអ្វីដែរ?

មីងយ៉ាន: កន្លងមកនេះខ្ញុំគិតច្រើនណាស់ ញ្ញាំក៏មិនបានចេះតែឈឺក្បាល ហើយគេងក៏មិនលក់ នៅ សញ្ជាត់ខាងមុខនេះ និងដល់បុណ្យខួបមួយរយថ្ងៃតាំងតែពីម្តាយខ្ញុំបានស្លាប់ទៅ។

លីណា: មីងយ៉ានព្រួយចិត្តខ្លាំងណាស់ ព្រោះគាត់ខ្លាចកើតជម្ងឺដូចម្តាយរបស់គាត់ដែរ គ្រូពេទ្យ Drew បានធ្វើតេស្តនិងរកមើលជម្ងឺមហារីកស្បូនជូនគាត់ហើយ នៅថ្ងៃនោះគ្រូពេទ្យបានជំរាបគាត់ថា អ្នកមីងយ៉ានមិនកើតជម្ងឺមហារីកស្បូនទេ ហើយគាត់មានសុខភាពល្អប្រសើរ។ គ្រូពេទ្យបាន ពន្យល់ប្រាប់អ្នកមីងយ៉ានថា ការដែលគាត់ពិបាកចិត្តគេងមិនលក់នោះ គឺជាការធម្មតាទេ ព្រោះម្តាយរបស់គាត់ទើបតែស្លាប់ថ្មីៗ។ លោកគ្រូពេទ្យមានការព្រួយបារម្ភចំពោះមីងយ៉ានណាស់ គាត់បានប្រាប់មីងយ៉ានឱ្យត្រឡប់មកកាន់មន្ទីរពេទ្យវិញ បើមីងមិនបានស្រួលខ្លួននៅឡើយ។

លីណា: ដល់វេនមីងចាន់ត្រូវជួបជាមួយនឹងគ្រូពេទ្យម្តង មីងចាន់មានការខ្មាស់អៀនណាស់នៅពេលដែល គាត់បានឃើញគ្រូពេទ្យប្រុសហើយនិងអ្នកបកប្រែភាសាជាមនុស្សប្រុស។

គ្រូពេទ្យ: សួស្តីលោកស្រីចាន់ ខ្ញុំរីករាយណាស់ដែលបានជួបអ្នក តើអ្នកកើតអ្វីដែរ?

ដារា: សួស្តីមីង មីងសុខសប្បាយជាទេ? តើមីងកើតអ្វីដែរថ្ងៃនេះ?

មីងចាន់: (មីងចាន់យកដៃមួយទប់ពោះ ហើយដៃម្ខាងទៀតចង្កុលទៅជង្គង់គាត់) ខ្ញុំឈឺជង្គង់លោកពេទ្យ។

ដារា: ជង្គង់គាត់ឈឺ

គ្រូពេទ្យ: តើជង្គង់មីងឈឺយូរហើយឬ?

ដារា: តើជង្គង់មីងឈឺយូរហើយឬ?

លីណា: មីងចាន់គាត់អៀនខ្មាស់យ៉ាងខ្លាំងរហូតទាល់មិនហ៊ានប្រាប់ពេទ្យប្រុសនោះថា គាត់មានបញ្ហាស្នូន ហើយបែបជាប្រាប់ថាគាត់ឈឺជង្គង់ទៅវិញ ព្រោះគាត់ខ្លាចគ្រូពេទ្យពិនិត្យស្នូនរបស់គាត់។

ចិត្តនា: មីង! សុខសប្បាយជាឬទេមីង?

មីងចាន់: ចាស់! (ធ្វើអេះអុញមិនចង់ឆ្លើយ) ខ្ញុំសុំសួរបន្តិចសិនក្លាយ?

ចិត្តនា: ចាស់! ខ្ញុំនឹងទៅជួបមីង។

ដារា: ជាការប្រសើរណាស់ដែលបានជួបមីង ខ្ញុំសង្ឃឹមថាជង្គង់របស់មីងនឹងបានជា។

លីណា: មីងចាន់បានដំណាលរឿងសម្ងាត់របស់គាត់ប្រាប់ទៅចិត្តនាថាគាត់ឈឺពោះ ហើយគាត់ខ្លាចមាន បញ្ហាស្នូន ប៉ុន្តែគាត់មិនហ៊ានប្រាប់គ្រូពេទ្យដោយគាត់មានការអៀនខ្មាស់ខ្លាំងពេកនៅពេលដែល គាត់បានឃើញពេទ្យប្រុសនិងអ្នកបកប្រែប្រុសមកជួបគាត់ ហើយគាត់មិនដឹងជាត្រូវធ្វើយ៉ាងណាទេ ពេលនោះចិត្តនាបានប្រាប់គាត់វិញថា មីងចាន់អាចធ្វើការណាត់ជួបជាមួយពេទ្យស្រីបាន។ លុះថ្ងៃ បន្តិច ចិត្តនានឹងទៅជួបមីងចាន់នៅឯផ្ទះរបស់គាត់ជាមួយមារីអ្នកដែលទើបចូលធ្វើការថ្មី។

លីណា: មុនដំបូងចិត្តនានិងមារីទៅសួរសុខទុក្ខសួស្តីដែលទើបតែសំរាលកូនហើយ។ មីងវីជាម្តាយក្មេក របស់នាងដែលទើបតែសំរាលកូនហើយ។ មីងវីកាន់ទំនៀមទម្លាប់ខ្មែរបានល្អណាស់ ហើយគាត់

ចង់ឱ្យកូនប្រសាររបស់គាត់ថែខ្លួនអោយមានសុខភាពល្អនៅពេលដែលនាងកំពុងតែមានសរសៃខ្លី។
តែកូនប្រសារមីងវិច្ចលចិត្តធ្វើតាមរបៀបអាមេរិកាំង។ មីងវិមានជំនឿថា បើស្ត្រីមិនថែ
ខ្លួនឱ្យបានល្អនៅកម្នុងពេលសរសៃខ្លីទេ ដល់យូរទៅមុខទៀត នឹងមានជម្ងឺស្បូនធ្វើទុក្ខ។

មីងវិ: សុខសប្បាយជាទេនាង ចូលមកក្នុងផ្ទះមកមើលកូនង៉ាំ ពេលមើលរួចហើយមកជួបជុំគ្នានៅ
កន្លែងនេះណា។

មីងវិ: ក្មេងអស់នេះមិនចូលចិត្តធ្វើតាមទំនៀមទម្លាប់ខ្មែរទេ។

ផល្លី: មីង! នៅប្រទេសនេះមានម្ហូបឆ្ងាញ់ៗ ហើយក៏មានថ្នាំពេទ្យល្អៗ ពេលឈឺទៅឱ្យពេទ្យពិនិត្យ
មើលជម្ងឺទៅ។

ដារី: ពេលទៅជួបពេទ្យនៅស្រុកនេះ គ្រូពេទ្យមិនបានប្រាប់អោយកាន់ទម្លាប់ខ្មែរ ឬអោយថែសរសៃ
ខ្លីអ្វីផង។ ហើយចុះចំណែកស្ត្រីអាមេរិកាំងវិញ គ្រូពេទ្យមិនបានប្រាប់គេអោយធ្វើតាមទម្លាប់ខ្មែរ
ទេ។

មីងវិ: ចាស់! ដារីឯងដឹងទេ តើស្ត្រីអាមេរិកាំងមានជម្ងឺស្បូនធ្វើទុក្ខច្រើនប៉ុន្មានដែរ? នោះចិត្តនាមក
ហើយ សាកសួរមើលទៅ!

ចិត្តនា: ថាអញ្ចឹងក៏បានដែរ ព្រោះស្ត្រីអាមេរិកាំងទៅពេទ្យពិនិត្យសុខភាពរៀងរាល់កំណត់ពេលដែល
ត្រូវទៅ ទោះបីជាគេមិនឈឺក៏ទៅដែរ គ្រូពេទ្យអាចជួយបានបើរកឃើញពេលជម្ងឺទើបតែចាប់
ផ្តើម។ ខ្ញុំនឹកឃើញពេលនៅជុំរុំ មានមីងម្នាក់នោះកើតជំងឺស្បូន គ្រូពេទ្យថាគាត់ទុកយូរពេក
រហូតទាល់តែមិនអាចព្យាបាលបាន គួរឱ្យអាណោចអាធ្មណ្ឌសំដែលគាត់មិនបានរស់នៅថែកូន។

លីណា: ចិត្តនាបានពន្យល់ដល់ស្ត្រីទាំងនោះថា នៅប្រទេសអាមេរិក គ្រូពេទ្យធ្វើផែបតែស្ត (Pap Test)
ដើម្បីរកមើលជម្ងឺដូចជាជំងឺស្បូនឱ្យបានឃើញទាន់ពេល វាងាយស្រួលក្នុងការព្យាបាល ម្យ៉ាងវិញ
ទៀតមិនចាច់កាត់ស្បូនចេញ ហើយការធ្វើផែបតែស្តនេះបានជួយទុកជីវិតស្ត្រីជាច្រើននាក់។

ចិត្តនា: នៅស្រុកខ្មែរយើងមិនមានការធ្វើផែបតែស្តដើម្បីរកមើលជម្ងឺនៅក្នុងស្បូនទេ គឺមានតែឆ្មបបង្រៀន
ឱ្យធ្វើតាមទំនៀមទម្លាប់ខ្មែរប៉ុណ្ណោះ។ នៅស្រុកខ្មែរយាយរបស់មារីធ្លាប់ធ្វើឆ្មប ហើយគាត់បាន
ជួយស្ត្រីជាច្រើនឆ្មទន្ទេ។

មារី: ចាស់! គេហៅយាយខ្ញុំថា “អ្នកចម្មងទូក” ដូច្នោះយើងអាចថែសុខភាពរបស់យើងតាមរបៀបខ្មែរ
ផង និងតាមរបៀបអាមេរិកាំងផង។

- មីងវី:** ទៅឲ្យពេទ្យមើលស្បូន ងាប់ហើយខ្ញុំខ្មាស់គេណាស់នាង!
- ឆាយ:** ទៅឲ្យពេទ្យពិនិត្យ ខ្ញុំខ្មាស់ពេទ្យណាស់ ជាពិសេសពេទ្យប្រុស។
- ចិត្តនា:** ចាស់ខ្ញុំដឹងថាគួរឲ្យខ្មាស់អៀនណាស់ ប៉ុន្តែអ្នកអាចសួររកពេទ្យស្រីនៅពេលដែលអ្នកដាក់ពាក្យណាត់ជួបពេទ្យ។
- មីងវី:** ចុះស្ត្រីខ្លះទៀតមិនចាប់ទៅពេទ្យមើលស្បូនទេឬអ្វី? តើគេហៅថាអីទៅដែលតែស្ត្រីហ្នឹង? មានស្ត្រីច្រើនណាស់ដែលធ្វើតាមម្ចាស់ខ្មែរយើង។
- ចិត្តនា:** របៀបថែទាំសរសៃខ្លួនសំរាប់ការពារស្បូនមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ការធ្វើដែលតែស្ត្រីអាចរកឃើញជម្ងឺដែលកើតឡើងនៅក្នុងស្បូនដែលយើងមើលមិនឃើញ ដូច្នេះស្ត្រីខ្មែរត្រូវថែខ្លួននៅពេលសរសៃខ្លួនហើយត្រូវធ្វើដែលតែស្ត្រីផង។
- សីហា:** ចំពោះស្ត្រីខ្លះៗដែលមានវ័យចំណាស់ព្រមទាំងគ្មានប្តីផង ហេតុអ្វីបានត្រូវធ្វើដែលតែស្ត្រីដែរ?
- ចិត្តនា:** ស្ត្រីយើងគួរឲ្យពេទ្យពិនិត្យស្បូនអោយបានទៀងទាត់ មិនថាស្ត្រីនោះមានប្តីឬអត់ប្តីទេ ម្យ៉ាងវិញទៀត ទោះបីស្ត្រីនោះចាស់ឬក្មេង មានជម្ងឺឬគ្មានជម្ងឺអ្វី ក៏គួរអោយពេទ្យធ្វើដែលតែស្ត្រីឲ្យបានទៀងទាត់ដែរ។
- ដារី:** គ្រូពេទ្យខ្ញុំបានពិនិត្យស្បូនឲ្យខ្ញុំនៅពេលដែលខ្ញុំមានផ្ទៃពោះ កាលនោះមិនដឹងជាខ្ញុំបានធ្វើដែលតែស្ត្រីដែរឬអត់?
- មារី:** ចំពោះស្ត្រីក្មេងគ្រូពេទ្យបានធ្វើដែលតែស្ត្រីឲ្យនៅពេលដែលមានផ្ទៃពោះ តែតាមធម្មតាគ្រូពេទ្យមិនធ្វើដែលតែស្ត្រីនៅពេលពិនិត្យស្បូនទេ ដូច្នេះហើយអ្នកត្រូវតែសួររូបញ្ជាក់នឹងគ្រូពេទ្យរបស់អ្នក។
- លីណា:** មារីបានរៀបរាប់ពីភាពខុសគ្នាក្នុងការមើលស្បូននិងការធ្វើដែលតែស្ត្រី។ ការពិនិត្យស្បូនគឺគ្រូពេទ្យពិនិត្យមើលខាងក្នុងស្បូន រកមើលជម្ងឺដែលខុសប្លែកពីធម្មតា។ ឯដែលតែស្ត្រីវិញនិងជួយរកជម្ងឺផ្សេងៗនៅក្នុងស្បូន។
- ដារី:** ខ្ញុំឲ្យពេទ្យមើលស្បូនរួចហើយ ប៉ុន្តែមិនដឹងជាពេទ្យបានធ្វើដែលតែស្ត្រីឲ្យខ្ញុំដែរឬអត់ តើគេប្រើប្រដាប់ម្យ៉ាងមានរៀងដូចចំពុះទាហ្នឹងឬ?

មារី: ប្រដាប់នោះហៅថាស្លឹកឃ្នូឡម (Speculum) គ្រូពេទ្យប្រើប្រដាប់នោះសិក្សាទៅក្នុងស្បូន នៅពេលធ្វើផែបតែស្តនិងនៅពេលពិនិត្យស្បូន។ ខ្ញុំនឹងបង្ហាញជូនអំពីគ្រឿងប្រដាប់ប្រដារដែល ពេទ្យប្រើ។

លីណា: ចិត្តនាបានពន្យល់ប្រាប់នៅពេលធ្វើផែបតែស្ត ពេទ្យនឹងយក ស្លឹកឃ្នូឡម (Speculum) សិក្សា ក្នុងមាត់ស្បូន រួចពេទ្យយកបន្ទះតូចមួយកោសសាច់សើរ។នៅលើមាត់ស្បូន រួចហើយយកកោសិកា នោះដាក់នៅលើកញ្ចក់តូចមួយ ហើយយកទៅមន្ទីរពិសោធន៍ រួចពេទ្យនឹងពិនិត្យមើលតាមកែវធ្លុះ ប្រហែលរយៈពេលបីឬបួនអាទិត្យក្រោយមក ទើបដឹងអំពីលទ្ធផលនៃការពិនិត្យ។ ការធ្វើផែបតែស្តនេះ មិនមានការឈឺចាប់អ្វីទេ ហើយក៏គ្មានគ្រោះថ្នាក់ដល់ស្បូនដែរ។

លីណា: បន្ទាប់ពីពន្យល់ប្រាប់អំពីផែបតែស្តដល់ស្ត្រីទាំងនោះរួចហើយ មារីនិងចិត្តនាសុំលាស្ត្រីទាំងនោះ ដើម្បីទៅជួបមីងចាន់។

ចិត្តនា: សុខសប្បាយជាទេសូភា តើសូភាឯងបានជួបមីងចាន់ឬទេក្នុងថ្ងៃនេះ?

សូភា: ចាស់! គាត់ឥឡូវនេះប្រហែលនៅក្នុងស្ថានភាពខាងក្រៅ គាត់ប្រាប់ខ្ញុំថាបងមកជួបគាត់។

លីណា: សូភាជាស្ត្រីម្នាក់ដែលរលំយ៉ាងមមាញឹកដូចជាស្ត្រីខ្មែរឯទៀតដែរ នាងនៅធ្វើតាមទម្លាប់ខ្មែរ ហើយ ថែមទាំងជួយបង្រៀនក្មេងៗទាំងអស់ខ្មែរផង។ នាងបានរៀនអំពីការរស់នៅជារបៀបអាមេរិកាំង ដោយនាងមានឡានហើយតែងតែជួយដឹកស្ត្រីឯទៀតទៅពិនិត្យរោគនៅមន្ទីរពេទ្យ។

ចិត្តនា: ខ្ញុំបានឃើញសូភាឯងថ្ងៃនេះ តើសូភាមានសុខភាពល្អធម្មតាទេឬ?

សូភា: ចាស់! ខ្ញុំទៅឲ្យពេទ្យធ្វើផែបតែស្តទេតើ។

លីណា: សូភាប្រាប់ចិត្តនានិងមារីថាគេទៅពេទ្យធ្វើផែបតែស្ត ព្រោះជាការចាំបាច់សំរាប់ស្ត្រីខ្មែរក្នុងការថែរក្សា ស្បូន។ សូភាគ្មានជម្ងឺស្បូនធ្វើទុក្ខទេ នាងបានទៅជួបពេទ្យធ្វើផែបតែស្តបានទៀងទាត់ ដូច្នោះហើយ បើសិនជាមានជម្ងឺមហារីកចាប់ផ្តើមកើត គ្រូពេទ្យនាងអាចជួយនាងបាន។

សូភា: ការថែរក្សាគ្រួសារជាការកិច្ចមួយដ៏សំខាន់ណាស់ ហើយកូនរបស់ខ្ញុំក៏ត្រូវការខ្ញុំណាស់ដែរ។

មារី: ត្រូវហើយការធ្វើផែបតែស្តជាការប្រសើរណាស់សំរាប់ការថែសុខភាពរបស់យើង។

សូភា: នៅស្រុកខ្មែរមានគ្រូខ្មែរនិងឆ្មបសំរាប់ជួយមើលជម្ងឺ នៅប្រទេសនេះ យើងគ្មានគ្រូខ្មែរនិងឆ្មបសំរាប់ ជួយមើលជម្ងឺឱ្យយើងទេ គឺយើងមានតែទៅឱ្យគ្រូពេទ្យធ្វើផែបតែស្តុអោយយើងនឹងហើយ។ ម្លោះ ហើយយើងត្រូវធ្វើតាមរបៀបខ្មែរនិងរបៀបអាមេរិកកាំងផង។

លីណា: សូភាតែងតែបើកឡានជូនស្ត្រីទៀតទៅធ្វើផែបតែស្តុ នេះជាវិធីមួយរបស់សូភា។ ហើយពេលដែល សូភាទៅពេទ្យ ស្ត្រីទាំងនោះជួយមើលកូនឱ្យសូភាវិញ។

ចិត្តនា: ខ្ញុំរីករាយណាស់ដែលបានជួបនិងសូភា ឥឡូវខ្ញុំទៅរកមីងចាន់សិន។

លីណា: ចិត្តនាបានសួរសុខទុក្ខមីងចាន់រួចហើយ ក៏លាគ្រូបភាពបង្ហាញអំពីស្បូនដែលកើតជម្ងឺ បណ្តាលឱ្យ រាលដាលដូចជាគ្រាប់ផ្កាអញ្ចឹង វាចាប់ផ្តើមឡើងដូចជាគ្រាប់ផ្កាដុះកប់នៅក្នុងដី បើយើងមើល នឹងភ្នែកទទេ មើលមិនឃើញគ្រាប់ផ្កានោះទេ។

នៅពេលដែលស្បូនចាប់ផ្តើមបង្កជាជម្ងឺ យើងមើលនឹងភ្នែកទទេមើលមិនឃើញទេ នៅពេល ដែលមហារីកស្បូននេះកើតឡើងហើយបើទុកវាមិនឱ្យពេទ្យព្យាបាលទេ វានឹងដុះរីកកាន់តែធំ ហើយក្លាយទៅជាដំបៅ។ ដំបៅនោះនឹងក្លាយទៅជាទុំ ទោះបីមិនមានកើតជម្ងឺធ្លាក់ស្បូនក៏ដោយ។

ចិត្តនា: មីងឃើញទេ ការធ្វើផែបតែស្តុអាចរកឃើញគ្រាប់មហារីកមុន បើវាមានមែន ពេទ្យនឹងវះកាត់ គ្រាប់នោះចេញមុននិងវាចាប់ផ្តើមដុះ។

មីងចាន់: សួនច្បារនិមួយៗតែងតែមានស្មៅ តើស្បូនរបស់ស្ត្រីគ្រប់ៗគ្នានោះសុទ្ធតែមានមហារីកឬ?

មារី: មីង! មិនមែនបានន័យថាស្បូនទាំងអស់សុទ្ធតែកើតមហារីកនោះទេ ប៉ុន្តែគ្មានអ្នកណាម្នាក់ដឹងថា ស្ត្រីណាមួយមានមហារីកទេ ដូច្នេះហើយបានពេទ្យត្រូវធ្វើការពិនិត្យជម្ងឺនេះគ្រប់ៗគ្នា។

ចិត្តនា: ដូចចេចស្មៅនៅក្នុងសួនច្បារអញ្ចឹង ការធ្វើផែបតែស្តុនេះត្រូវធ្វើឱ្យបានទៀងទាត់ មិនមែនធ្វើតែ ម្តងទេ។ បើមីងធ្វើតែស្តុបានទៀងទាត់ហើយមានជម្ងឺមហារីក គ្រូពេទ្យអាចរកវាឃើញនៅថ្មីៗ ហើយវាក៏មិនទាន់យឺតពេលសំរាប់ព្យាបាល។

មារី: មីង! មីងថែសួនច្បាររបស់មីងបានល្អណាស់ ឥឡូវនេះដល់ពេលដែលមីងថែសុខភាពរបស់មីង ម្តង។

លីណា: ដំណើររឿងយើងបានចាប់ផ្តើមតាំងពីបីបួនឆ្នាំមុន មីងចាន់ឥឡូវនេះមកធ្វើផែបតែស្តុយ៉ាងទៀង ទាត់។ កាលលើកមុនដែលគាត់មានបញ្ហារស្បូននោះ គ្រូពេទ្យបានព្យាបាលឱ្យគាត់រួចហើយ

គាត់មានសុខភាពល្អធម្មតាទេ។ ចំណែកចិត្តនារិញនាងនៅបន្តរជ្ជយធ្វើការណាត់ឲ្យមីងចាន់ទៅជួប
ពេទ្យស្រីពេលដែលគាត់ទៅពិនិត្យស្បូនបែបដែលស្ងៀម។

មីងចាន់: សូភា! ខ្ញុំបានឮអំពីក្រុមសិល្បៈខ្មែររបស់សូភាហើយ។ តើសូភាមកធ្វើអ្វីដែរហ្នឹង?

សូភា: ខ្ញុំមកទីនេះឲ្យពេទ្យធ្វើដែលស្ងៀមឲ្យខ្ញុំ ហើយចុះម្តេចមីងមកទីនេះដែរ?

មីងចាន់: ខ្ញុំមកឲ្យពេទ្យធ្វើដែលស្ងៀមឲ្យដែរ ហើយគ្រូពេទ្យខ្ញុំឈ្មោះចិន្តី។ ចុះសូភាឯងជួបគ្រូពេទ្យមួយណាដែរ?

សូភា: ខ្ញុំនឹងជួបពេទ្យប្រុសឈ្មោះដាវិដ គាត់បានជួយមើលជម្ងឺខ្ញុំយូរហើយ ហើយគាត់បានជួយខ្ញុំច្រើន
ណាស់។

លីណា: រឿងរបស់យើងសូមចប់ត្រឹមនេះសិន ប៉ុន្តែស្ត្រីទាំងនេះសូមផ្តារិលីកដល់ស្ត្រីទាំងអស់ដែលមានអាយុ
លើសពី១៨ឆ្នាំ ត្រូវទៅឲ្យពេទ្យធ្វើដែលតែស្ត្រីអោយបានទៀតគាត់ ព្រោះយើងមិនអាចដឹងថា ស្ត្រីណា
មួយចាប់ផ្តើមកើតជម្ងឺមហារីកមុនគេទេ។ ដូច្នេះហើយ ទោះបីជាអ្នកមានបញ្ហាស្បូនឬគ្មានបញ្ហានេះ
ក៏ដោយ ក៏ត្រូវធ្វើដែលតែស្ត្រី។ ទោះបីជាអ្នកមានប្តីឬអត់មានប្តី ត្រូវធ្វើដែលតែស្ត្រី។ ទោះបីជាអ្នក
មានកូនឬអស់រដូវ ត្រូវធ្វើដែលតែស្ត្រី។ ទោះបីជាអ្នកក្មេងឬចាស់ ត្រូវធ្វើដែលតែស្ត្រី។

ការធ្វើដែលតែស្ត្រីនេះ គឺជាការថែទាំសុខភាពយើងតាមរបៀបថ្មីដែលយើងមិនមានពីមុនមក។ ចូរចាំថា៖ យើងអាច
ថែរក្សាខ្លួនយើងដោយធ្វើតាមរបៀបខ្មែរផង និងតាមរបៀបអាមេរិកាំងផង។